

PAUWTJE PLUIM

en de geheimzinnige
watertoren

Op een heldere dag wandelde Pauwtje
Pluim door de weilanden van
Wieringerwaard. De zon scheen, de lucht
was blauw, en de molenwieken draaiden
zachtjes in de wind. Maar iets anders trok
zijn aandacht: een grote, ronde toren van
roodbruin baksteen.

“Wat is dat voor gebouw?” dacht Pauwtje
nieuwsgierig. Hij trippelde dichterbij en
zag hoe de toren hoog boven alles
uittorende. “Dat lijkt wel een kasteel!” riep
hij uit.

Bij de voet van de toren zat meneer Vos op een bankje. “Goedemorgen!” piepte Pauwtje. “Wat is dit voor een toren?”

Meneer Vos glimlachte. “Dat is de watertoren. Hij is gebouwd van 1927 tot 1928. Vroeger pompte hij water omhoog naar een grote tank bovenin. Zo kregen alle huizen in het dorp water uit de kraan.”

“Wauw,” zei Pauwtje. “Dus dat is eigenlijk een enorme drinkbeker voor het hele dorp?”

Pauwtje bekeek de toren nog eens goed.
“Hé... daar zitten rare putjes in het steen!”

Meneer Vos knikte langzaam. “Dat zijn kogelgaten, Pauwtje. In de Tweede Wereldoorlog werd er geschoten op de toren. Twee piloten dachten dat ze werden beschoten vanuit de toren en schoten terug. Maar dat was een vergissing. Gelukkig bleef de toren stevig staan.”

Pauwtje slikte even. “Dat klinkt spannend en een beetje verdrietig.”

“Maar weet je,” zei meneer Vos, “die toren heeft altijd voor ons gezorgd. En nu staat hij daar nog steeds, als een reus in rust. Hij herinnert ons aan vroeger én aan hoe sterk we samen zijn.”

Pauwtje glimlachte. “Dan is dit niet zomaar een toren, maar een echte held.”

Vanaf die dag zwaaide Pauwtje elke keer als hij de toren zag. En soms, heel soms, dacht hij dat de toren terug zwaaide – met een knipoog in de schaduw van zijn bakstenen gezicht.

Dit boekje is een uitgave van
Pauwenstad.nl